

Η Παγκοσμιοποίηση, οι Κεϋνσιανοί και οι Μαρξιστές

Παγκοσμιοποίηση ή Ιμπεριαλισμός; (2)

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν είναι τυχαίο που Κεϋνσιανοί και «Μαρξιστές» καταφεύγουν σε δόγματα όταν προσπαθούν ν' αγνοήσουν την παγκοσμιοποίηση, εφόσον τόσο τα στατιστικά δεδομένα (που παρερμηνεύουν κατά βούληση), όσο και η ιστορική εμπειρία, τους διαψεύδουν οικτρά, όπως θα δούμε στα επόμενα άρθρα. Όμως, οι συνέπειες δεν είναι απλά θεωρητικές. Έχουν τραγικά αποτελέσματα σε λαούς ολόκληρους, όπως ο Ελληνικός, που αποπροσανατολίζονται συστηματικά, κυρίως από «προοδευτικούς» αναλυτές —εξαιρουμένων βέβαια των κομμουνιστών που απλά προσκολλώνται σε δόγματα του περασμένου αιώνα.

Έτσι, οι Κεϋνσιανοί για να «εξηγήσουν» τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση καταφεύγουν σε «δόγματα σοκ» ή σε κατάφωρη παρερμηνεία των στατιστικών στοιχείων —όλα αυτά με Μαρξίζουσα σάλτσα για να φαίνονται και «προοδευτικά». Και αυτό, γιατί ξέρουν ότι αν δεχτούν την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν αναπότρεπτο συστημικό φαινόμενο μέσα στο σημερινό καπιταλιστικό σύστημα της αγοράς, θα πρέπει να αλλάξουν... θεωρία, εφόσον σήμερα ο Κεϋνσιανισμός, που θεμελιώθηκε στην εποχή του κράτους-έθνους, είναι νεκρός και θαμμένος για πάντα. Όχι, βέβαια, από τους «κακούς» νεοφιλελεύθερους, αλλά από το γεγονός ότι, με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές, (όπως επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση που δεν αμφισβητούν!), μόνο ένας παγκόσμιος Κεϋνσιανισμός θα ήταν πια δυνατός. Αλλά, ένας παγκόσμιος Κεϋνσιανισμός είναι απλά κακόγουστο ανέκδοτο! Ούτε οι χώρες της «Ομάδας των 7», όπου εδράζονται βασικά οι υπερεθνικές επιχειρήσεις (η ψυχή της παγκοσμιοποίησης) αλλά ούτε και τα οικονομικά «θαύματα» της «Ομάδας των 20» (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία κ.λπ.), θα δεχόντουσαν ποτέ αυστηρούς κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές κεφαλαίου, εργασίας αλλά και εμπορευμάτων, όπως προέβλεπε ο Κεϋνσιανισμός. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε το τέλος των υπερεθνικών επιχειρήσεων και, επομένως, το τέλος της «ανάπτυξης» των τελευταίων 30 περίπου χρόνων που θεμελιωνόταν στην διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς και, φυσικά, την κατάρρευση των οικονομικών «θαυμάτων» που αναδύθηκαν βασικά χάρη στις υπερεθνικές επιχειρήσεις που μετακόμισαν στο Νότο για να εκμεταλλευθούν τις εκεί άθλιες συνθήκες εργασίας!

Από την άλλη μεριά, οι «Μαρξιστές» που μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, «δεν βλέπουν» ότι ποτέ άλλοτε οι καπιταλιστικές ελίτ που είναι ενσωματωμένες στη Νέα Διεθνή Τάξη (η οποία ορίζεται από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και τις κοινοβουλευτικές Χούντες), δεν ήταν τόσο ενωμένες στο βασικό στόχο τους για τη συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας/δύναμης, παρά τις επί μέρους (μη ανταγωνιστικές) διαφορές τακτικής. Και αυτό, τη στιγμή που η αποδεκατισμένη (χάρη στην αποβιομηχάνιση της παγκοσμιοποίησης) δυτική εργατική τάξη δεν μπορεί να ενωθεί ούτε σε στοιχειώδη αμυντικό αγώνα ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της παγκοσμιοποίησης!

Το στοιχείο που ενώνει όλους αυτούς τους Μαρξιστές είναι η από μέρους τους μετατροπή σε δόγμα της αναχρονιστικής Λενινιστικής θεωρίας του ιμπεριαλισμού, ή της αντίστοιχης θεωρίας του υπέρ-ιμπεριαλισμού του Καούτσκι, που, όπως και η Κεϋνσιανή θεωρία, επίσης

στηριζόντουσαν στο κράτος-έθνος. Και αυτό, παρά το γεγονός ότι οι πολιτικές διαφορές μεταξύ τους, π.χ. για το θέμα της ΕΕ, είναι αγεφύρωτες. Έτσι, από τη μια μεριά, είναι η Ευρώδουλη «Αριστερά» που εξαπατά τα λαϊκά στρώματα ότι θα μπορούσε η ΕΕ να αλλάξει «από μέσα» και να ανοίξει το δρόμο για μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, αν όχι για τον σοσιαλισμό και ...άλλα (ψηφοθηρικά) παραμύθια. Και, από την άλλη, είναι οι «επαναστάτες» Μαρξιστές που, πάλι με βάση το ίδιο δόγμα του ιμπεριαλισμού, αδυνατούν να κατανοήσουν την σημασία της σημερινής παγκόσμιας κοινωνικής σύγκρουσης. Δηλαδή, το γεγονός ότι η σύγκρουση αυτή δεν είναι απλά μια σύγκρουση κεφαλαίου και εργασίας για την ... σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά μια πελώρια σύγκρουση μεταξύ θυμάτων και θυτών στην διαδικασία της παγκοσμιοποίησης που, εν δυνάμει, ενέχει, βέβαια, και το θέμα της συστημικής αλλαγής. Τα θύματα είναι οι εργαζόμενοι με μισθούς επιβίωσης ή με συμβόλαια «μηδέν ωρών», οι άνεργοι, οι υποαπασχολούμενοι, οι συνταξιούχοι, η Παιδεία, η Υγεία. Οι θύτες είναι τα στελέχη των υπερεθνικών επιχειρήσεων και οργανισμών και τα διαπλεκόμενα προνομιούχα στρώματα που ωφελούνται από την παγκοσμιοποίηση.

Με άλλα λόγια, ο αγώνας σήμερα είναι τόσο κοινωνικός όσο και εθνικός, εφόσον η παγκοσμιοποίηση επιβάλλει την κατάργηση τόσο της οικονομικής αυτοδυναμίας των λαών, όσο και, συνακόλουθα, της εθνικής κυριαρχίας τους. Πράγμα που επιβάλλει Λαϊκά Μέτωπα, με πολύ ευρύτερους κοινωνικούς στόχους από αυτούς των ιστορικών Μετώπων σαν το ΕΑΜ, που θα επιδίωκαν την κοινωνική αλλά και την εθνική απελευθέρωση. Δηλαδή, την ταυτόχρονη μονομερή έξοδο από ΕΕ, Ευρώ, ΝΑΤΟ κ.λπ., ώστε να μπορούν να τεθούν οι βάσεις για την αυτοδυναμία και, εν δυνάμει, για συστημική αλλαγή. Αλλά θα επανέλθω.

Υ.Γ. Δεν συνηθίζω να παραποιώ, και μάλιστα σκόπιμα, τις θέσεις κανενός και επιστρέφω ως ασύστολη συκοφαντία τον σχετικό ατεκμηρίωτο ισχυρισμό του ΕΠΑΜ. Η θέση ότι «έξοδος από το Ευρώ σημαίνει ντε φάκτο και έξοδος από την Ε.Ε» δεν στηρίζεται πουθενά, (ούτε βέβαια στην καταστατική συνθήκη της ένταξής μας στην ΕΕ που προβλέπει ρητή αποχώρηση μέλους μόνο από την ΕΕ) και επομένως είναι απλή υπεκφυγή στο κρυστάλλινο ερώτημα: βάζει το ΕΠΑΜ θέμα ταυτόχρονης μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, ναι ή όχι;

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_08_11.html